

LEBRIS

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERNA, DUMITRU
Foșnetul : ceea ce trupul își mai amintește : poezie /
Dumitru Cerna ; cuv. înainte: Andrea H. Hedeș. -
Dej : Neuma, 2026
ISBN 978-630-357-056-3
I. Hedeș, Andrea H. (pref.)
821.135.1

Dumitru Cerna

Foșnetul

CEEĂ CE TRUPUL ÎȘI MAI AMINTEȘTE

POEZIE

Cuvânt înainte:
Andrea H. Hedeș

Editura
NEUMA
2026

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Pareidolia/	11
*** (misterioasa divina încăpere)/	12
Copacul Iubirii/	13
*** (sunt vânător de albine)/	14
Decalog/	15
*** (e-atâta liniște în jur)/	16
Pomul Vieții/	17
*** (penumbra fertilă)/	18
Mărturisire/	19
*** (piatră în zbor)/	20
Spovedanie/	21
*** (zbor)/	22
Reverie de Rusalii/	23
*** (vegheat doar de privirea/ ta)/	24
Zâne-sânziene/	25
*** (când îl sun la telefon)/	26
Sânziene-fecioare/	27
*** (vară în flăcări)/	28
Zvelta zare/	29
*** (din străfundul luminii noroiului)/	30
Elegie-n mahala/	31
*** (vară-n vâlvătăi)/	32
Foșnetul/	33
*** (starea de zdrobire)/	34
*** (pragul vatra ulița)/	35

Poem-mesteacăn/	36
*** (duhul umilit prin căință)/	38
*** (Transilvania)/	39
Cimbrișor/	40
*** (nu mie Doamne)/	41
*** (cina cea de taină a poeziei)/	42
Epistolă foșnetului/	43
*** (împăcarea cu sinele)/	44
*** (veșmântul pictural al locului)/	45
Vrăjitor de semințe/	46
*** (călător și străin)/	47
*** (Viața mea curge lin)/	48
Revelația corbului/	49
*** (ce au adorat ochii mei)/	50
*** (sunt păstor al flăcării)/	51
O reverență/	52
*** (început de toamnă)/	53
*** (puterile potrivnice)/	54
Colindătorul/	55
*** (puterea răbdării)/	57
*** (somnul lin)/	58
Colinda Vestirii/	59
*** (tăcerile)/	60
*** (alungarea mâniei)/	61
Cântec de uliță/	62
*** (cuvântul își află adăpost)/	63
*** (mâhnirea devorează)/	64
Joc/	65
*** (se lasă înserarea)/	66
*** (tăcut și mirat privesc)/	67

Meditație/	68
*** (mohor mohor)/	69
*** (roua hermonită)/	70
Poem de uliță/	71
*** (inima câmpului nu e șoapta)/	72
Poem de uliță II/	73
*** (îndemnul la blândețe)/	74
Prigoria/	75
*** (urme de lup)/	76
Pasăre în Bobotează/	77
*** (Iosif ieșea din fântână)/	78
Trecere/	79
*** (născut din crepdeșine)/	80
Umbruța/	81
*** (ieși din cămarile poeziei)/	82
Amasia/	83
*** (umbra ta a încolțit)/	84
Poem D'amour/	85
*** (ramuri subțiri de/ saxual)/	86
Pastel de mahala/	87
*** (Moarte)/	88
*** (Poezia poartă urma)/	89
Addenda	91

și remarcăm faptul că arhitectura poemelor este una a spațiului simbolic, guvernat, cum am observat, de o figură centrală, un personaj, o alegorie arhetipală care funcționează ca receptacul al înțelesului, tot ce apare în jurul său, elemente din natură, culori, obiecte, gesturi, nuanțându-i sau amplificându-i mesajul. Poemele sunt niște Arcane, întruchipări ale unui Tarot liric dăruit cititorului și literaturii de către Dumitru Cerna. Un „pachet” de stări și revelații care reconfigurează, cu fiecare lectură, destinul însuși al cuvântului. Iar cititorului nu-i rămâne decât să pășească în acest spațiu sacru, să le „etaleze” una câte una și să își descopere propriul adevăr reflectat în ele.

ANDREA H. HEDEȘ

Pareidolia

mă uit la luna sălcie cu ochiul lui Dumnezeu
cerul în pareidolie foșnește cum foșnesc eu

în cuvânt ferit de noapte cu lumină de la stea
și cenușă-ntunecată prelinsă în foc și ea

se îngerminează cerul cu mireasmă de mohor
lăsând sfârcul lunii pline să se lepede de dor

tot așa poemul parcă se-nvelește cu pelin
precum patul maicii vara primenit și în declin

precum perna tatălui când se-nțelegea cu Moartea
și-amăreala ei subtilă se împreuna cu noaptea

fiul mângâiat de nouri și înfricoșat de neguri
intră în ceața cerească cea din galaxii și verguri

misterioasa divina încăpere
a
lacrimilor
de unde izvorăște luminoasă
prelunga umbră
a
lui
Dumnezeu
ușile zăvorâte de
muțenie

Copacul Iubirii

cade toamnă tulburându-mi raiul
copacul Iubirii înflorește blând

de parcă duhurile rând pe rând
își iau tăria contemplând Sinaiul

și doar stamina vindecă tăcerea
prin zvâcnetul luminii ei de rod

crucea se-nalță plină de norod
și răstignirea simte învierea

mijloc de rai și cruce în văpăi
din lemnul tău iese molatec floarea

se înfioară de la ceruri zarea
și taina arde-n foc aprins de ploi

toată grădina este-a împăcării
și flori și rod și pânza cerului

prin care arăsar din jaruri zorii
și din polenuri învierea lui

sunt vânător de albine
culeg faguri însoriți pentru
prânzul poemului
sânge din sângele meu meglenit
sunt vânător de albine
smerit
și mierea se prelinge până-n
măduva cuvintelor
astfel iertuite ele tac în risipire
precum aerul
precum negura
precum aburul

Decalog

în el se înălța acum alt munte
împovărat de veste ca pologul
dospea în sângele său decalogul
iar duhul pietrei pregătea o punte
și Moise cel nou căci primenit
întemeia jos de Sinai alt rost
din dar a făcut mir și adăpost
și tot pământul a fost miruit
și fremăta deșertu-n decalog
iar duhul lui s-a îndumnezeit
lumina a trecut peste Iordan
așa cum steaua peste pânza lunii
când nouri lungi petrec drumul furtunii
însămânțând adâncul cu alean
poruncile au presimțit ecoul
și legea curățire-n tot a dat
se tulbura de plinătate golul
și înțelesurile de aur curat
așa s-a luminat Sinaiul blând
și lumea în nard crud s-a-nrourat

e-atâta liniște în jur
încât auzi
cum plânge vara
în salcia copilăriei
de la
derea

Pomul Vieții

se-așterne toamna tulburându-mi raiul
doar crucea înfrunzește-n el duios

ca pomul rar mlădiu de abanos
ca pomul Vieții respirându-și graiul

el șiroind parfume pământene
eu contemplând des crucea răstignirii

nelamentându-mă îmi port poemul firii
copacul primenind duhuri perene

și peste rai pânza celuilalt cer
dă ocrotire nemairăstignirii

precum izbânda-n fiul miruirii
și cum misteru-n pomul auster

penumbra fertilă
de safir albastru
cașmir
asemeni umbrei tale
sau
a
florii înseninat-catifelate
rara floare roșie de
colț

Mărturisire

am fost perituc și grui nu trebuia nimăru
am plecat umbră din sat murg șovăitor perlat

zgomotos ca un țânțar meglent și cam amar
trup mirat și adiind ca o boare de colind

și-am intrat cu grâu în mână în orașul plin cu lună
să-mi hrănesc fluviul din sac să-l însămânțez posac

Dunărea din așternut s-a retras bulbuc în lut
ca lebăda ebenină cam tăcută și senină

și pe când adolescența miresma eflorescența
și curgea pe fluviul brun dantelată ca un prun

am urcat năuc și pal cum ghibolii în Ardeal
dând năvală ca un cuc în poeme verzi din nuc

iată-mă-s pogan bugăt hrănit răcoros cu-omăt
să nu-mi intre poezia în pustiu cu erezia

țela dipărtosu blând astăzi mustang șchiopătând
preumblândă prin Florești ca printre merii domnești

hrănesc Someșul în vale cu poeme și ocale
de grâu colțit mătăsos stând la umbră de Hristos